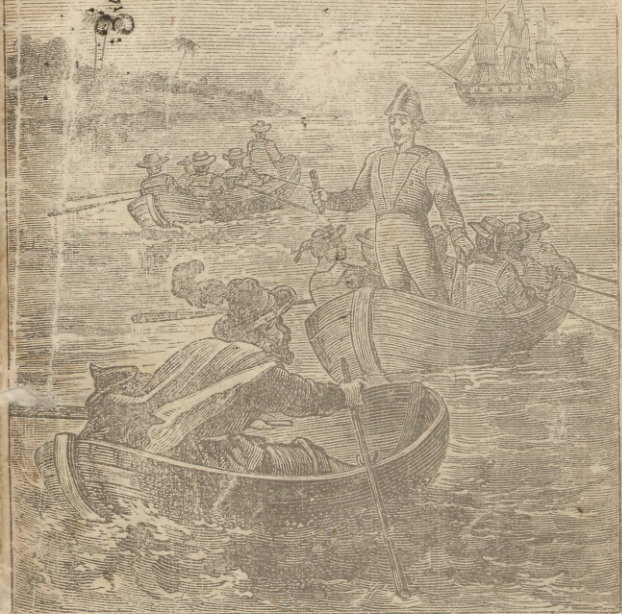

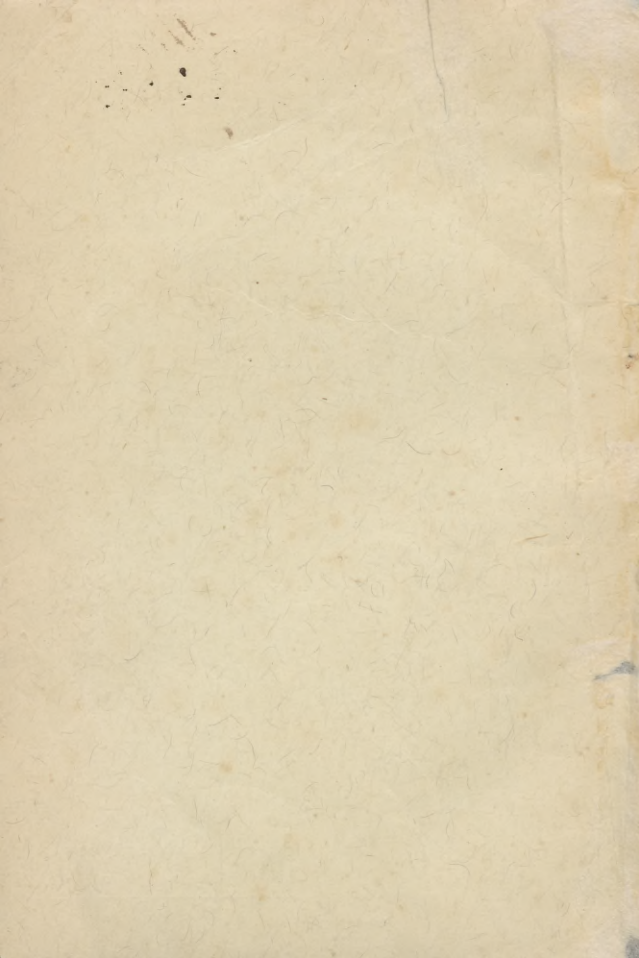
A 1129

3418

Hermeeste Lausik

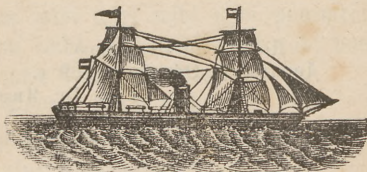
3418

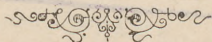

40 3418
3418
Meremeeste

Paulik.

Motto. Kiigu, kiigu, laewukene,
Laened lahkest liikake,
Eduka tagant, tulekene,
Purjed, hästi paisuge!

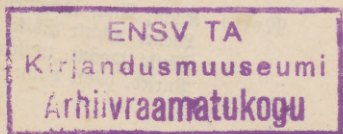

Tallinnas.

Trükitud H. Mathiesen'i kirjadega.

1889.

Дозволено Цензурою.
Дерптъ, 4. Октября 1889 г.
Г-нъ Dr. Янзепъ.

22555

Meremees.

(Soome meremehe laul).

Si noorelt fosi meremees ::
Ta kodu merel, laewa sees ::
Summ widi widi widi widi pommrasa;
Summ widi widi widi widi radi pommrasa!
Las' meie laew aga lennata,
Las' Soome neiud elada! —

Kui purjud lahti tõmmatud ::
Ja ankur üleswinnatud ::
Summ widi widi widi widi pommrasa;
Summ widi widi widi widi radi pommrasa!
Las' meie laew aga lennata,
Las' Soome neiud elada! —

Siis tormab rutust laewake ::
Seal laenetawa merele ::
Summ widi widi widi widi pommrasa;
Summ widi widi widi widi radi pommrasa!
Las' meie laew aga lennata,
Las' Soome neiud elada! —

Laew lendab laen'des nii kui lind ::
 Ja walges wahtus tema rind ::
 Summ widi widi widi widi pommrasa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrasa!
 Ras' meie laew aga lennata,
 Ras' Soome neiud elada! —

Mull purjetades ifka lust ::
 Eht kõweras küll laewa mast ::
 Summ widi widi widi widi pommrasa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrasa!
 Ras' meie laew aga lennata,
 Ras' Soome neiud elada! —

Kui sureb üksford meremees ::
 Siis neiud nutwad filma wees ::
 Summ widi widi widi widi pommrasa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrasa!
 Ras' meie laew aga lennata,
 Ras' Soome neiud elada! —

Nii rõõmsast elab meremees ::
 Kas olgu surm eht elu ees ::
 Summ widi widi widi widi pommrasa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrasa!
 Ras' meie laew aga lennata,
 Ras' Soome neiud elada! —

Kus linna iial lähen ma ::
 Du rõõmu, ilu lõpmata ::
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Ras' meie laew aga lennata,
 Ras' Soome neiud elada! —

Seal uhked elumajad ees ::
 Kus kõik wõib saada meremees ::
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Ras' meie laew aga lennata,
 Ras' Soome neiud elada! —

Ma istun siidi sohwa peal ::
 Ja neiu minu kõrwas seal ::
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Ras' meie laew aga lennata,
 Ras' Soome neiud elada!

Seal kallid toidud on mull ees ::
 Ja wiina õlut rohkest käes ::
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Ras' meie laew aga lennata,
 Ras' Soome neiud elada! —

Rõdig' armsam on mull' Soome maal ::
 Siin ilmas laia taewa all ::
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Ras' meie laew aga lennata,
 Ras' Soome neiud elada! —

Rüül Soome neiud ilusad ::
 Neil kuldseid juukseid kollakad ::
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Ras' meie laew aga lennata,
 Ras' Soome neiud elada! —

Rui n'ad ka põldu künnawad ::
 Neil riided siiski wiisakad ::
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Ras' meie laew aga lennata,
 Ras' Soome neiud elada! —

See tolm, mis põllult üles keeb ::
 See neiu näo pruuniks teeb ::
 Summ widi widi widi widi pommrassa;
 Summ widi widi widi widi radi pommrassa!
 Ras' meie laew aga lennata,
 Ras' Soome neiud elada! —

Kui kodu randa jõuame ::
 Siis hulgal vastu tullaſe ::
 Summ widi widi widi widi pommraſſa;
 Summ widi widi widi widi radi pommraſſa!
 Laſ' meie laew aga lennata,
 Laſ' Soome neiud elada! —

Seal sõbrad andwad kätt ja suud ::
 Rõõm täidab kõik', — ei kuulda muud ::
 Summ widi widi widi widi pommraſſa;
 Summ widi widi widi widi radi pommraſſa!
 Laſ' meie laew aga lennata,
 Laſ' Soome neiud elada!

(Soome keele järele).

Meri.

Ilma suur ja sügaw meri,
 Dõd kui päewad laened sa.
 Minu soontes tuksub meri,
 Kui su peale mõtlen ma.

Julgest wennad ühel meesel
 Tõstkem ankurt ülesse!
 Lastkem laewa laia teele,
 Rauge ilma meresje.

Taewas punab, tuuled tõuswad,
 Ilm lööb äkist pimedaks;
 Vaened wastu laewa peks'wad,
 Rohin läheb koledaks.

Julgust wennad, kindlast lootes,
 Omad purjed sebige!
 Ette waadates ja votes
 Rahu randa jõuate.

Seft seal kaugel mere taga
 On üks ilus, kallis maa
 Ilm seal waga, meie aga
 Tuulest, tormist teadmata.

Mere kaldal.

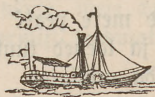
Suur meri hirmsast kohas,
 Torm hulus koledast;
 Üks tüdruk kalju serwal
 Seal nuttis haledast.
 Ta kaugel' üle mere
 Seal silmas ohates,
 T'al oli raske mure,
 Ja valu südames.

Üks aasta mööda läinud
 T'al ootes valus teal,
 Et armukest ei näinud,
 Kes läinud mere peal!
 Oh torni ja laened kuulge,
 Miks nõnda mõllate?
 Mu rindus torm veel fangem
 Ja hirmsam mõllab see.

Miks petis ilma wara
 T'ad' jõudis meelita?
 Mis aitab rikkus, raha
 Siin ilma armuta?

Kui peaks ta ka saama
 Küll kulda, hõbedat,
 Ei rikkus jõua anda,
 Mis südant waigistab.

Nii õhates ja ootes
 Ta istus nuttes seal,
 Ja igatsedes lootes
 Silm waatis mere peal'.
 Seal laenehooga tuli
 Üks furnud kaldale,
 Seal tüdruk kufus, juri, —
 Ta peigmees oli see.

Kiigu kiigu laenukene.

Kiigu, kiigu, laenukene,
 Laened lahelt lütake,
 Tõuka tagant, tuulekene,
 Purjed, hästi paisuge!

Waga ilus ilmafene
 Kuldselt läigi mere peal;
 Soojalt paista, päikene,
 Täewast waata lahkest' teal!

Taentest läbi, laewufene,
 Lenna fui üks linnuke,
 Jõua, jõua, laewufene,
 Jõua ifka ülesse!

Tere, mere linnufene,
 'Pole purju tarwis teil;
 Tiivad palju paremine
 Mitawad, fui purjed meil.

Ennäe, fena kalafene
 Hüppab wee seest ülesse;
 Läheb jälle loomafene
 Wilu wete woodisse.

Kaugelt paistwad teised laewad,
 Purjedes seal lendawad:
 Gemal lendes nemad näitwad
 Väikjad luiged olewad.

Kallis meri, lõbus meri,
 Suur ja sügaw, sinine,
 Ei m'e lahkuks, lõbus meri,
 Jial sinust kaugele!

M. Körber.

Emajõe hääled.

Kuule kodumaa, mis kostab,
Emajõe kohinast.
Kes seal õnne lugu hõiskab?
Nõnda ime ilusast.

Waba laente waikses põues,
Warjul nutu pisarad.
Isamaa, mis sinu õues
Gestirahwas nutsiwad.

Pisaraid on lauluks loonud,
Wanemuise kandle hael.
Wesineitsid ette toonud,
Laente kõlinales seal.

Ja nüüd laente kõlin hüüab,
Raebab mööda läinud a'ast, —
Haelitseda ala püüab,
Õnnelikust isamaast.

J. N.

Dotamine mere peast.

Meil jõuab laugelta,
 Laia mere laugulta,
 Paadikene rannale;
 Jään mu peiu rinnale!

„Dot, oot, oot tütreke;
 „Homme saab su peiufene,
 „Meie randa rändama,
 „Soomest kodu jõudema.

Rüll õhtas neiu rind,
 Waitseks jäi ka wette pind,
 Wood ja tuule hääledki —
 Peig ei tulnud — iialgi? —

Rae läfsin laewaga
 Mattis merde magama;
 Viima sängi puhkama
 Minu kallist peiufest.

Sooma keele järele H. R.

Julge laewa kipar.

Kaugel põhja Kuura rannal
Mõllas tuule wägewus;
Julge kipar laewa lael,
Walmistas end mere teel.

Raua-rikka Rootsi maale,
Läheb sõit neil nobeste!
Jlusaste Inglis-maale
Puhub tuul neid rutuste.

Muttu mehed — käsib kipar:
Burjudesse puhub tuul.
Sanne! tee peal' hüüab tütar,
Kaldalt, armastuse suul!

Kipar hüüab, ankur tõuseb;
Läbi laente lendab laew,
Kaub waatajate filmist;
Ilma aegu nende waew.

Nõnda läheb aasta mööda
Pärast laewa minekut:
Tütar kodu ootab oma
Isa tagas' tulikut.

Põhja Kuura ranna ligi
 Puhkab isa wiimist und.
 Kui ta Riia-lahel pööris
 Ümber, eest-mäe Toomasnes.

Seal on tema laewamehed
 Mere põhjas puhkamas,
 Kes ka nii kui nende kibar
 Üksford koju tulewad.

Aimamine.

Ei tea, mis tähendab see,
 Ei süda rahule järe,
 Üks ennemuistne jut mull
 Ei lähe meelest ä'.

Kui õhtu kõik ju waitnend,
 Ei kuulda ütski hääl
 Ja jõgi eha walges
 Kui werest punab weel.

Üks kena neitsit istub
Siis kõrge kalda peal,
Kuldkammiga oma juuksid
Ta sueb lauldes seal.

See laul kui tormi mürin,
Kui tuule lõhuke siis,
Sell' laulul imeline
Ja väga vägev viis.

Waat', lootisus istub ja mõtleb
Ja muretsseb poisike,
Ei näe ta kiwi rinku,
Näeb üksi ülesse.

Ja enne kui ta märkab
Su põhja läinud ta,
Ja seda petis teinud
Näe oma lauluga.

Põhjamaa pime kuningas.

Mis seisab põhja rüütli hull
 Seal mere kalda peal?
 Mis nende pime kuningas
 Sealt otsib keppe na'al?
 Ta walged juuksed peas
 On lahti tuule käe,
 Ja üle mere silma
 Ta hüüab furwaste:

"Sa tige rööwel saare peal,
 Kus minu tütar on?
 Ta kandle mäng, ta laulu hääl,
 Need olid minu õnn.
 Su wargateu läbi
 Müüd tütrest ilma ma,
 Sest sull on hirmus häbi,
 Mull walu otsata."

Waat, kalju koopast astub mees,
 Kes hirmus näha pealt,
 Ta peab hiiu mõeka käes,
 Ja tõstah naerdes häelt;

„Kas sull on wähe rahwast?
 Mifs andsid riisuda?
 Kas 'pole seda wahwast,
 Kes tapleks minuga?“

Kõik rüütlid seda kuulewad,
 Ei üksi usalda,
 Ja kurwast küsib kuningas:
 „Kas üksi jäetud ma?“
 Noor poeg siis astub ette:
 „Taat, kas sa taplemist
 Ehk usud minu kätte,
 Muul küllalt jõudu wist?“

Mu poeg, noor oled sina weel,
 Ta õppind sõjamees, —
 Ja siiski mine, sinu kael
 Näib mehe rammu sees.
 Säh, wõta, julge weri,
 See kuulus mõel mu käest!
 Kui langed, — neelgu meri
 Mind õnnetumat meest.“

Ja kohisedes leikab paat
 Müüd läbi laenete,
 Kõik wait, ja pime kuningas
 Wast kuulab hooljaste.

Ju kuulub sõjakisa
Ja mõega helin ka,
See paneb ümberkaudu
Kõik kaljud kõlama.

„Mis, teie mehed, näete seal?“
Nii küsib pime mees,
„Mu mõel, ma tunnen tema häelt,
Nii tähtsalt helises.“
„Dnn saagu kuningale!
Auu tema pojale;
Ju rõõwel maha langend
T'al warga palk on kae!“

Kõik jälle waitjelt seisawad,
Weel kuulab pime mees:
„Mis mina kuulen tulewat
Ja kohisewat wees?“
„Eks see ju poeg ei ole,
Kes tuleb mõdegaga?
Su kähärpeaga tütar
Dn paatis temaga.“

„Mu armsad lapsed, tere ka!“
Nii kaldalt hüüab ta,
„Mis mull nüüd wiga elada
Ja surra rahuga?“

Poeg, mõega paned firstu
 Mu seltsis puhkama,
 Jo sina, tütar, saadad,
 Mind hauda lauluga."

Nõdruse ohver.

„Kes julgeb, rüütel ehk kannupois,
 „Siit meresse karata?
 „Kuld karika wiskan ma ülewalt;
 „Ju kuristik on wõtnud ta neelata.
 „Kes jälle karika toob mu kätte,
 „See wõtku ta omale waewa ette!“
 Nii kuningas ütles ja kalju pealt,
 Kell teine pool wete sees,
 Ta wiskas karika meresse,
 Mis kalju all kohises, kees.
 „Kes on nii julge, ma küsin jälle,
 „Et laenete seeft toob ta ära jelle?“

Küll kõik funinga sõna kuulewad,
 Ei wasta n'ad midagi;
 Muidu mäsaja meresse wahiwad,
 Ei karika himu kellelgi,
 Siis kuningas jälle: „Kas 'pole seda,
 Kes alla lähneb ja wõidab teda?“

Kõik nagu ennegi jäewad wait;
 Kuid üks kannupois julgeste
 Astub siis ette, kuue ja wöö
 Ta wõtab seljast wast kärmeste.
 Kõik mehed ja naised, kes seda näewad,
 Nagu imet noortmeest waatama jäewad.

Ja fui ta läheneb serwale
 Ju waatab sealt meresse,
 Just kuristik wälja sülitab
 Weed, mis ta neelanud ahneste;
 Ta pimedast rüpest mürinaga
 Üks laene teist laenet seal ajab taga.

Ja see kihab ja kohab ja kahab ja keeb
 Nagu wõitleks wesi tulega,
 Waht taewa poole ülesse lööb,
 Ja laened tungiwad otsata
 Üks teist, fui tahaks mere haud luua
 Ja teise mere wast ilmaile tuua.

Nüüd wee wood mäsamast lõppewad,
 Ja wahu seest nähakse
 Praegu hiremew ammuwat,
 Põhjatu otsegu põrgu tee;
 Ja kohnaga kõik laenete käre
 Saab kuristiku neelatud ära.

Nüüd enne kui wood tulewad,
 Ja palunud waper mees
 End Jumala hooeks; — kõik lohtuwad,
 Sest kadunud juba on wete kees
 Wahwa ujaja, — juba ta üle laene
 Löönd koku, ei paista enam ta waene.

Ja waikselt on jäänud nüüd mere haud,
 Muud kui põhjast kuulufse,
 Ja kurwalt kõneleb iga suu:
 „Wahwa noormees, Jumalaga jäe!“
 „Iffa koledamalt alt wesi hulub,
 Hirm ootjate südamed kinni sulub.

„Ja heidaksid krooni ja meresse:
 „Kes ta toob see saab funingaks
 „Ja wõib teda kanda! — ei tõeste
 „Nii kalliski palk mind ei ahwataks;
 „Mis seal hulguja sügarus warjule petab,
 „Küll igaüks meelega katsmata jätab.

„Su mõnegi laewa on furistif
 Siin järsku põhja tõmmanud,
 „Mis, kui jälle tema sai walgele,
 „Oli pihuks ja põrmuks lõhutud.“
 Nüüd heledamalt ju kohin kostab!
 Ja weşi end kõrgemale ju tõstab.

Ja see fihab ja fahab ja kohab ja keeb,
 Kui mõitleks weşi tulega;
 Waht taewa poole ülesse lööb,
 Ja laened tungivad otjata
 Üks teist, ja koleda müraga,
 Üks laene ajab teist laenet taga.

Ennäe! Mis seal tõuseb laenete seeft?
 Eks midagi walgenda?
 Jah, üks käsi, üks õla, need paistawad weest,
 Ja need sõuawad kangeste, hoolega.
 See on tema, ta mõitleb wete wäega
 Tõstes fuld-farifat pahema käega.

Ja hingates pitkalt ja sügawalt
 Päewa walgust ta teretab.
 „Ta on elus, ta wee seeft on pääsenud!“
 Üks teisele rõõmuga kuulutab,
 „Nagu haua põhjast ta elu toond ette,
 „Pole hinge ta jätanud laenete kätte.“

Kõik ta ümber koguvad hõisates;
 Ja kuningas põlwile
 Ta heidab karikat pakudes,
 See tõmbab sõrmega tütrele.
 Tema täidab karika wiinaga ruttu,
 Ja noormees nõnda alustab juttu:

„Et elagu kuningas! õnnis see,
 „Kes päewa walgel mõis hingata;
 „Argu Jumalat kiusaku inime,
 „Et ta seda himustab filmata,
 „Mis tema pimedusesse on matnud
 „Ja armuga silma eest finni katnud.

„Mind tõmmati alla tuhinal,
 „Siis kaljude wahel seal teeb
 „Mu wastu seal üks teine woog wuhinal!
 „Nüüd kumbki minuga nalja teeb,
 „Mull ringi ajades rahu ei anna;
 „Ei ma suutnud kabele wastu panna.

„Siis hüüdsin ma appi Jumalat
 „Kõige suurema hädaga,
 „Ja ta kalju kari mull' juhatas,
 „Sest ma haatasin finni kättega
 „Sealt kaljude küllest ma karikat näinud,
 „Muidu oleks ta alla põhja läinud,

„Sest põhjatu näitas sügavus
 „Weel jalge all olevat,
 „Häelt 'polnud kuulda, kui üksi film
 „Seal tunnistas hirmuga koledat.
 „Kuida salamandrid ja ussid ja maud
 „Sealt liifudes täitsid kõik kohad ja praud.

„Sest hirmsas hunitus kisasid seal
 „Kõik need jäledad elukad,
 „Üks teisest veel inetum, roomates
 „N'ad mustas koos kõik keerlewad
 „Hoi kala, mere hunt, hirmsaste wahtis,
 „Mind juu ammuli ära neelata tahtis.

„Ja seal rippusin, kõikidest lahutud,
 „Ei võind aidata inime;
 „Minu ümber need mõistmata elajad,
 „Ma ainus, kell südames tundmine.
 „Küll olin hädas, ja väga juures,
 „Nõnda üksi nende koleda loomade juures.

„Kui ma veel kohkusin, — waat', mis loom
 „Saea liikmega roomates
 „Mu kallale kipub, — ma hirmuga
 „Vasen kari lahti, ja hulgudes
 „Mind kuristik filmapilk finni võtab; —
 „Aga õnneks m'uga ülesse tõttab.“

Ta sõnumid kuningas imestab:

„Sa farifa teeninud,
 „Ja selle sõrmukse annan veel,
 „Mis teemandi kiwidega ehitud,
 „Kui veel üksford usaldad proovi teha,
 „Mulle teatada kõik, mis põhjas on näha.“

Ta tütar nüüd maheda häälega
 Teda ärdaste paluma:

„Mu isa, sest mängist olgu nüüd küll!
 „Ta teinud, mis keegi ei usalda.
 „Kui sa sest ei seisa, mis süda nõuab,
 „Siis katjugu rüütlid, mis kannupois jõuab.“

Siis kuningas rutuga wirutas
 Alla meresse farifa:

„Kui jälle sa teda mu kätte tood,
 „Siis ülemaks rüütliks sind tõstan ma,
 „Ja see end' veel täna juss' naeseks annab,
 „Kes heldet muret nüüd sinu eest kannab.“

Ja see tõutus võidab ta südame,
 Silm wahwusest walgutab;
 Tema näab, kuidas tütarlaps punastab
 Ja kuidas ta kahwates minestab.
 Nii kallist palka ta püüab kätte,
 Olgu eluks või surmaks, ta kastab wette.

Küll tõusewad laened ja wauwad ka,
 Seda mürinaft tunnufse;
 Küll serwa peal neiu film walwamas.
 Wood tulewad, tulewad järgeste,
 N'ad wauwad ikka ja tõusewad jälle,
 Ei n'ad noortmeest too walgujele.

S a e w e s k i.

Ma sae westis täna
 Nii wäsin istusin,
 Ja jookswa wee mäangi,
 Ja rattaid waatafin.

Ma panin kui poolunes
 Ka saagi tähele,
 Kuus pakust pakust läbi
 Ja leikas ruttuste.

See pak kui elaw oli
 Ja walust wabises.
 Ja kiitsus, käätsus isi
 Ja taja kõneles:

„Sa oled õigel tunnil
 Just seie tulnudki,
 Su pärast häda sunnil
 Mind waewatakse nii.

„Sest pea saab sull käidud
 Siin ilmas elu tee,
 Siis saab neist laudest tehtud
 Sull furnu firstuke.

Ma nägin seal kuus lauda,
 Mu süda raskest läin'd, —
 Ma tahtsin selgem kuulda —
 Saed olid seisma jäend.

Mere kaldal.

Nein istub mere kaldal
 Waatab wete peeglisse,
 Seal üks hõbedane ilu
 Meelitab ta mängile.

Laene murrab praegu maha
 Wesi-lille waatja ees,
 Nein mõtleb, et ka nõnda,
 Murretaks t'ad elu sees.

Sest ta hüüab: jõua, jõua,
 Peiuke mu järele,
 Hiljemine kaun ära
 Laia elu laenesse!

Sõrmus.

Seal kus laene igaweste
 Rohab rannal rahuta,
 Ja kuuwälge tasakeste
 Dösel paistab üle maa.
 Seal kus roosi põesa wilus
 Laisalt puhkab Türklane,
 Nõianeitsi noor ja ilus,
 Andis mulle sõrmuse.

„Wõta,“ ütles juud mull' andes,
 Kaunis armas neiuke,
 Seda armumärki kandes
 Saad ja juure mõimuse.
 Ei küll pitka noorust maitse
 Sina selle mõimu seest,
 Ei ta igawest sind kaitse
 Kurbtuse ja mure eest.

Wara, rikust ta ei anna,
 Auu ei kuulsust nime ka,
 Läbi laente sind ei kanna,
 Sõas sind ei kaitse ta,

Ta ei anna sulle wõitu,
 Kui sind piirab waenlane,
 Ta ei paku sulle sõitu,
 Külmaft põhjaft lõunale.

· Aga kui fird furjal tunnil
 Petab film sind himuga,
 Annab kawaluse sunnil
 Meiu suud sull' armuta,
 Kui sind mõtlemata sammul
 Himu petab truuduseft,
 Siis mu sõrmus imerammul
 Peastab sind ta wõrkudeft.

B - r.

Kas tunned maad?

Kas tunned maad mis Peipsi rannalt
 Käib Lääne mere rannale,
 Ja Munamäe metsalt, murult
 Käib lahke Soome lahele?
 See on see maa, kus minu hääl
 Rõõd kiikus ja mu isadel.
 Sest laulan nüüd ja ikka ka:
 See ilus maa on minu kodumaa!

Siin teretawad metsa latwad
 Nii lahkelt järwi, rohumaid;
 Siin taewa wihmal oras wõsuh
 Ja päike paistab wiljapäid.
 See on see maa, kus minu hääl
 Rõõd kiikus ja mu isadel.
 Sest laulan nüüd ja ikka ka:
 See ilus maa on minu kodumaa!

Siin kaswab Gesti meeste sugu
 Ja sammub wabadusele!
 Siin kaswab priskelt Gesti neiu
 Ja sirgub Gesti mehele.

See on see maa, kus minu häll
 Kord tiikus ja mu isadel.
 Sest laulan nüüd ja ikka ka:
 See ilus maa on minu kodumaa!

Siin tõstab rahvas põllu rammu
 Ja matab endist wiletsust;
 Siin püüab rahvas waimu walgust
 Ja wõidab wõimsalt pimedust.
 Oh töotagem südamest
 M'e mehed olla igawest
 Ja laulgem nüüd ja lõpmata:
 Sa kosu, kaswa kallid kodumaa!

Dr. M. Weste.

Linda.

Seal Vääne mere kalda pealt,
 On kuulda Linda leina healt,
 Ta õhtab raskest südamest,
 Ja leinab kallist mehekest.

„Oh Kalew, miks nii wara ja
 Su pidid surmas närtsima!
 Ma olen üksi ilmas nüüd,
 Ei olnud mull, ei sinul süüd.

„Mu pita leina pisaraid
 Su mängu muru täidawad;
 Kus, kaasa, rõõmus kõnõsime,
 Seal laenetab nüüd tiigike.

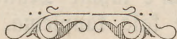
„Seal mängib ükskord rõõmsaste
 Su kõige noorem pojuke,
 Su kottas ja su rauast rind,
 Mu tuike ja pesalind.

„Oh Kalew, tule uuest' ja
 Weel tedre tütart kosima:
 Kui kaua, kallis, tahad ja
 Küll kalmu lambris wiibida?

Kui kuuled sarwe pae pealt,
Ja mainult Wanemuise häelt:
Siis kalmud katki purusta
Ja tõuse uue jõuuga!

Ei saa siis Linda leinama,
Ei silma wesi woolama:
Ja elan uue iluga
Ja uuest' hõiskab Eesti maa!

J. Kuhlbars.

Jüda tufsub.

Jüda tufsub: tufs, tufs, tufs,
Mine lahti ufs, ufs, ufs,
Et m'e lähme Mallega,
Saare kalu püüdemä.
∴ Hopsasa, Mallega,
Saare kalu püüdemä! ∴

Oh kui saaksin mina seal
Kõrge mere silla peal
Malle kõrwa jõuada,
Dotaks wene jõuada.
∴ Hopsasa, Mallega,
Dotaks wene jõuada! ∴

Kui on hüwa päri tuul,
 Lendab wene nii kui kuul,
 Et meil aega Mallega
 Sala juttu westada.
 ∴ Hopsasa, Mallega,
 Sala juttu westada! ∴

Kui on kalad roogitud,
 Jutud ära räägitud,
 Siis m'e lähme Mallega
 Maale kala kauplema.
 ∴ Hopsasa, Mallega,
 Maale kala kauplema! ∴

Koju tulles fiireste
 Wõtan Malle kaenlasse,
 Siis m'e lähme Kontowa
 Pulma ehteid ostema.
 ∴ Hopsasa, Mallega,
 Pulma ehteid ostema! ∴

Rahwa laul.

Saul auusast mehest.

Kui magus on see kuulda teal,
 Kui auusast mehest lauldakse,
 Ja kessel iial õige meel,
 Muust palgast see ei hoolige.
 Önn mull', et laulma õppind ma,
 Et auust meest lauldes wõin kiitada.

Ju eemalt kuulust' mürinat,
 Sealt lõuna poolt tuul lõõtsutab,
 Ja pilwed näitse jooksewad,
 Nii kui hunt lambaid hirmutab.
 Mets raskub ja plaksib, et hirm on kää,
 Ja paukudes lõhkeb jõe pealt jää.

Kõik lumi sulab mägedes,
 Suur woolas wesi langebke,
 Et igalt poolt ta kohiseb,
 Ja jõgi tõuseb rutuste.
 Ta wood kui mere peal ajawad,
 Jää=ringid, et hirm on, seal mõllawad.

Seal oli kuue wõlwiga
 Üks sild küll kõrgeft müüritud,

Rest silla peale oli ka
 Üks väike maja ehitud.
 See tõlner*) ta naese lastega
 Seal elab nii rahul ja kartmata.

See põrutab ja raputab,
 Kui suuritükka lastakse;
 See tõlner pead wangutab
 Ja läheb üles katukse.
 Oh Jumal, oh Jumal! oh halasta!
 Kes tuleb, kes tuleb meid aitama?

Jää=ringid ikka ajavad
 See silla vastu tormiga,
 Ju kaldu poolt ju langewad
 Seal wõlwid jõkke korraka.
 See tõlner, ta naene ja wäetima
 Weel enam kui tuuled seal huluwad.

Jää=ringid, wood ühtlase
 Nüüd wõidu pekswad sillakest,
 Ja rusuks pekstud wiiake
 Wõlw, wõlwi järel waeste käest.
 Ju hakkab see wiimne wõlw nõrkuma.
 Oh Jumal! oh Jumal! nüüd aita ja.

*) Sillaraha wõtja.

Waat rahwas kalda! hulgaest,
 Seal mehed, naesed, lapsed ka;
 Need nutavad kõik südamest,
 Kes läheb aga aitama?
 See tõlner, ta naene ja wäetamad
 Kõik põlwili appi seal hiiuawad.

Mu laul! mill' sa siis nimetad
 Meil auusat meest, kell' wahwa meel!
 Mill' rõõmsad sõnad kuulutad?
 Mill' magusaks lä'eb sinu häel?
 Ju kippub see wiimne wõlwa langema,
 Et tule nüüd, auus mees, et tule sa!

Üks krahwi härra tuleb sealt
 Waat', tuhatnelja ajades,
 Ta näitab oma heldet meelt
 Kuldraha fot on temal käes:
 „Kaks tuhat ja enamgi rubla sell'
 „Kes aitab neid waesid seal silla peal!“

Kes oli nüüd see auuwäärt mees,
 See krahwi herra? küsid sa.
 Jah, tema oli auuwäärt mees,
 T'ast auusamat weel tean ma.
 Kes oled weel auusam, et tule siis!
 Ju jälle tüf silda seal jõgi wiis.

Seal weşi tõusis kõrgemaks;
 Tuul ifka enam lõõtsutas,
 Ja iga süda maani läks,
 Eht herra küll neid finnitask.
 Et jõua, oh jõua, ja abimeesk!
 Ju surm on neil waestel seal filma eesk.

Et olge mehed! aitake:
 Krahw hüüab raha näidates;
 Ei ükski lausu sõnake,
 Neil aga weşi filmades.
 See tõlner, ta naene ja wäetima
 Ju surmale nuttes end' annawad.

Waat iluta ja õiguses,
 Üks külameesk, kes maantee peal,
 Kes küll on alwas riietesk,
 Kell' aga õige wahwa meel.
 See tuleb ja kuuleb, mis lubataks'
 Sell', kes neid waesid weel awitaks.

Jumala nimel läheb ta,
 Müüd paadi sisse julgeste;
 Ta wõitleb wee ja tuulega,
 Saab siiski hästi sillale.
 Oh aga, mis häda! paat wäikene —
 Ei sünni neid wõtta kõik ühtlase.

Teist korda jälle läheb ta,
 Toob jälle mõned wäetimad;
 Ja kolmat korda lä'eb weel ta,
 Toob laste kätte wanemad.
 Kui wiimsed ju saiwad ka kaldasse,
 Siis langes sest sillast see wiimane.

Kes on, kes on see auuwäärt mees?
 Mu kallis laul nüüd ütle sa!
 Eks ole see mu külamees,
 Kes surmaga läks wõitlema?
 Eht tegi ta seda, et kotti sees
 Kuldraha nii magusast helises?

Seal hüüdis krahw; mu armas wend;
 Siin on su palk, mis teenind sa!
 Eks krahw nüüd heldest kõnelend?
 Eks helde oln'd ta süda ka?
 Ja siiski on ülem mu külamees,
 Eht tema küll näutu riietes.

„Ma olen tõest waene küll,
 Ma 'pole siiski nälga näind!
 See raha andke tõlneril',
 Kes nüüd on kõigist ilma jäend.“
 Nii ütles ta inglite häälega,
 Ja oma teed läks ta siis rõõmuga.

Oh, see on magus kuulda teal,
 Kui auusast mehest lauldas;e;
 Ja kellel iial õige meel,
 Muust palgast see ei hoolige.
 Onn mull, et õppinud laulama,
 Et auusat meest lauldes sain kiitada.

R. J. W.

Kord istus jõe kalda peal.

Kord istus jõe kalda peal
 Üks maene tütarlaps;
 Ja tema hale nutu häel,
 See kostis kangel teps.

Ta heitis ennast põlwile,
 Ja kurtis haledast:
 „Oh isa! ema! kuulge mind,
 „Ja aitke oma last!”

Üks rikas mees sealt mööda läks
 Ja kuulis nutu häelt!
 See tema südant pehmendas,
 Et haledaks sai meel.

„Mis wiga sull mu lapsuke?
 „Et ärdalt nutad ja?
 „Oh ütle jeda minule!
 „Kui wõin siis aitan sind.“

„Ma nutan ema haua peal,“ —
 „Ka isa uppus siin;
 „Wend tahtis appi tõttata,
 „Ja uppus ühes ka!“

„Oh ära nuta waene laps!“
 Nii kostis wõeras mees;
 „Sull' isaks tahan olla ma,
 „Kui lapseks tuled mul'.“

Nii ütles ta, ja tegi ka,
 See armas rikas mees;
 Käis warsti furwa lapsega,
 Kui isa, käsi käes.

Ta wõttis lapse omale,
 Ja heaste kaswatas,
 Kõik muret kandis tema eest,
 Kui ellam isake.

Kuninga tütar.

Üks kuninga tütar

Ja kuninga poeg, ∴

Kes teineteist tuntšid ∴

Ja kurbtuses nutšid, et kofku ei saand.

Üks hirmus suur pahandus,

Tüli ja riid, ∴

Mis wanemil juhtund, ∴

See lastele raskeste kurbtust nüüd tõi.

Oh häda! et wanemilt

Luba ei saa! ∴

Nii õht'wad noor ritter ∴

Ja kuninga tütar see kurbtuse sees.

See järw mis meie wahel

On sügaw ja lai, ∴

Ta laenetab fangest ∴

Et hõlpsaste üle sest saada ei wõi.

Siis kirjutab kuninga

Tütar üks täht ∴

Sell' kuninga pojal' ∴

Ja palub: „Oh tule mu juure sell ööl.“

„Ma tahan kolm küünalt
 „Su pärast wee peal’ ::
 „Siis põlema panna, ::
 „Et öösel nääd tulla just otse mu pool.“

Kui funinga poeg
 See kirja nüüd sai, ::
 Siis hakkas ta püüdma ::
 Et forda mõiks minna see kardetaw reis.

Kui pühapäew homiku
 Magasid kõik, ::
 Siis funinga tütar ::
 Ju mõistis, et armuke uppunud on.

„Oh ema, oh ema!
 „Mu meel on nii alw, ::
 „Oh lase ma tõtan ::
 „Et lahket meelt nõuan seal rohumaa peal.“

„„Oh tütar, oh tütar!
 „„Ükspäinis ma sind ::
 „„Ei lase küll minna ::
 „„Waid pead ka mõtma su noorema õe.““

„Oh ema, oh ema!
 „Mu õde on laps; ::
 „Ta nopib need lilled, ::
 „Ta hirmutab linnud, mis metsjades on.“

„„Mu tütar, mu tütar!
 „„Ükspäinis ma sind ::
 „„Ei lase küll minna, ::
 „„Waid pead ka wõtma üks noorem su wend.“

„Oh ema, oh ema!
 „Mu wend on weel laps; ::
 „Ta fakkub need fakrad, ::
 „Ta tallab need tatrads seal põldude peal.“

Eiis wöttis ta mantli
 Ja läks oma teed ::
 Ta leidis ka warssi ::
 Üht kalameest kaldalt, kes kuulis ta häält:

„Oh kalamees kuule,
 „Mis palun ma sind, ::
 „Et katsu kas leiad ::
 „Üht kuninga poega siit suure wee sees.“

Kui kalamees hoolega
 Kõik see järw ::
 Sai noodaga otsind, ::
 Eiis leidis ta wiimaks see kuninga poeg.

See kuninga tütar
 Kuldsõrmus ja kee ::
 Eiis palgaks ta andis ::
 Sell' kalamehel warssi ta waewa eest.

„Säh, wõta neid wastu,
 „Neid annan ma sull' ::
 „Et leiba wõid osta ::
 „Su naesel ja lastel, ja mis tarwis muud.“

Siis wõttis ta furnu
 Ja kandis puu all', ::
 Siis koju ta ruttas ::
 Ja kõige tee nuttis, mis juhtunud t'al.

„Jäe heaks mu ema!“
 Ja andis t'al suud, ::
 „Jäe heaks mu isa! ::
 „Mind suretab kurbtus, mis tõest on suur.“

Nüüd ruttas ta senna
 Kus kuninga poeg, ::
 Kui hale meel tuli ::
 Siis isi ka suri seal kasepuu all.

Siis olivad surnud
 Seal mõlemad nüüd, ::
 Ei olnud see nali ::
 Et isa meel wali. — Nüüd lõpetud kõik.

Kohage mered.

Kohage mered ja puhuge tuuled,
 Rutuste lõpeb siin elu ja mured.
 Kevade ilu on lillesi toond,
 Rõõmusta täna, kui aega veel on.

Homme on pilves, kus täna päew paistis,
 Homme on närtsind, mis täna veel õitses,
 Tead sa, mis tulew tund sulle toob?
 Rõõmusta täna, kui aega veel on.

Mõua fiis head ja olgu sull kallid,
 Kõik elu sees mööda läind tunnid, minutid;
 Kes rõõmustab ennast, sell' tuleb sest õnn,
 Rõõmusta täna, kui aega veel on.

Tarkus ja tänu meel kosutab siin,
 Rõõmus meel teeb ju et kaub kõik piin;
 Ajad ja päewad siin muudawad küll,
 Rõõmusta täna, kui aega veel on.

Meremehe matmine.

Suurel merel purjetades
 Väks üks laew nii tasaste;
 Rõrgel taewa lautuses
 Näitse koidu walguse.
 Laewas on ju wainne, waga
 Ja kõik mehed kohmetand,
 Küll t'e seda saate näha,
 Et see wäga hale on:
 Rahwri all nüüd näitse seisma
 Pooles toplis kurbtus' plagu.
 Tagand tekkis kuuldaks' hüüdmad:
 Laske suured trossid pakk,
 Pea kõigil näitse seiswad
 Silmad täis weepisaraid,
 Wist üht meremeest, kes noor,
 Aratistunud siit surm!
 Kirst ju meremeeste moodi
 Toorest puust ju walmistud,
 Kus ta pea reis' ma pidi,
 Trelingul sai kannetud.
 Rühkivate sõnadega

Tegi kapten palwet weel,
 Nõnda pea kadus tema
 Seltjimeeste filma eest.
 Ei ta risti kuskilt leita,
 Ega hauda lilledes,
 Vaened mõtavad teda katta,
 Tema üle kohades.
 Oh jee on küll süski hale —
 Hauda leida mereweel!

Merel.

Kui alles olin poisike
 Ei kahelümne aastane.
 Siis põhja merel' läksin ma,
 Küll walutas mu süda ka,
 Meil oli kaua aegne reis,
 Ja laew sai pandud linu täis.
 Siis tõusis merel kange torm,
 Et käega katsu' oli surm;
 Me' pääsime weel surma käest
 Norwegi maale tormi eest,

Kolm päewa elasime seal
 See Rootsi würsti külmal maal.
 Siis Norrast ära purjetes
 Kus seisjis meil üks saar weel ees,
 See kutsuti Islandiaks,
 Meil 'polnud aega wiita seal,
 Ma sõitsin üle Temse jõe,
 Kust alt käib läbi rauast-tee,
 Seal purjetawad laewad peal,
 Alt sõitwad masinate read
 Siis tuli meile weel see reis,
 Hispaaniast soola tuua, täis.
 Rumeenia meil tee peal ees,
 Ja Portugal pool mere sees,
 See uhke Visjaboni linn,
 Ma mõtlesin: see on mu õnn,
 Kus ma wist Neegrid näha saan,
 Neil' Ingliskeele jutustan,
 Need on wist kõik ju paganad,
 Kes walget rahwast wihtawad,
 Kui kätte saawad tapawad;
 Ja nahka seljast niilgiwad.
 Kes seda taha uskuda,
 Võib isi senna kõmpida,
 Et isi parem aru saab,
 Kui minu laul sest jutustab.

Nüüd olen ammu omal maal
 Ja Kolga ranna liiwa mäel.
 See meie ranna poiste mood,
 Et käiwad läbi mered, maad,
 Ja Soome kaljulised mäed.

A n n a.

(Rahwa laul).

Anna läks alla mere poole
 Kulda nõöpi kuiwatama,
 Tulid tal' wastu laewamehed,
 Bitka purju poisikesed,
 Tahtsid aga Annat laewa wiia,
 Anna hakkas ütleva,
 Ütlema ja paluma:
 „Kulla lahked laewamehed,
 Bitka purju poisikesed!
 Laske mind forra koju minna!
 Muul on kodu wana ema,
 Tal on kolme heada lehma;
 Ehk annab ühte minu eest,
 Ja lunastab mind laewa seest.

Peigmehel kolme uuta aita,
 Üks aga nitkub niisu täis,
 Ja teine aga raksub raha täis,
 Ja kolmas see laeni ruffid täis." —
 Teised kohe ütlema;
 Peigmees vastu kostema:
 „Ennem annan uuta aita,
 Ennem kui annan Annafesta,
 Annat on mull' eluks ajaks,
 Aita on mull' üürisj' ajaks." —

Kuninga Kaarli mere sõit.

Kaarl üle mere purjetas
 T'al tosin seltsimehi,
 Ja püha=maale rutustas,
 Torm järsku peale tuli.

Siis ütles Rootland, julge mees:
 „Ma wõin küll waenlast wõita;
 Ei siiski ma siin laewa sees
 Wõi merd ja tormi võita."

Nüüd ütles Holger Taanimaalt:
 „Ma mõistan kannelt lüüa, —
 Ei peasta see meid tormi wäelt,
 Mis äraneelda püüab.“

Ra Doliwer, kurb oli see
 Ja waatas oma püssi:
 „Ei aita see nüüd suguge,
 Mis enne saatis lusti.“

Siis ütles kuri Kanelon,
 Kes ikka warastanud:
 „Kui 'poleks nii heast sugust ma,
 Nüüd kõik ju oleks kadund!“

Siis piiskop Turbin õhkas nüüd:
 „Me' pattu teinud raskest'!
 Oh Issand! anna andeks süüd
 Ja aita hädast heldest!“

Krahw Rihard hüüdis koledest:
 „Et kuulge, põrgu waimud!
 T'e aitnud mind ju sagedast,
 Kus pagan nüüd t'e jäenud?“

Seal Raimis ütles murega:
 „Ma mitmel' head nõu annud;
 Ja siiski wiin ja hea nõu
 On sagest laewas kallid.“

Siis ütles wana hall Priool:
 „Ma olen hoopis wana
 Ja soowiks, et kui tuleb surm,
 Saaks kuiwal' maetud maha.“

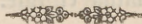
Moor ritter Gui siis häfiste
 Müüd hakkas nõnda laulma:
 „Oh oleks ma üks linnuke,
 Ma lendaks pruuti waat'ma.“

Siis ütles wahwa krahw Karein:
 „Meid saagu Jumal ait'ma!
 Mull' armsam oleks magus wiin,
 Kui mere wesi — wiha.“

Moor Lambert ütles julgeste:
 „Ei Jumal meid saa jätma;
 Ma parem isi kalu söön,
 Kui kalad mind peaks sööma!“

Müüd ütles Rotwrid rahuga:
 „Ma olen üsna rahul;
 Miks peab mull' parem olema
 Kui kõigil minu wendel!“

Raarl istus tublist tüüri peal,
 Ei rääkind ühte sõna;
 Ja juhtis priskest laewa seal
 Senni kui torm sai lõpp'ma.

P a n t.

Uks werejänus, tige mees
 Oli suur kuningas Dionis,
 Kõik' rahwast ta hirmsaste waewas.
 Kui kurjust täis oli ta süda sees,
 Siis wäriſes rahwas hulgal' ta ees.
 Kui päris mõrtsuk ta mõllas,
 Ja õigust jalgega tallas.

Seal kawalalt ligistab odaga
 Üks Däämon, ja tahab ta tappa,
 T'al wahid kargawad takka.
 Need wõtsid ta finni. Siis wihaga
 T'alt küsib kuning': „Mis tahsid sa?“
 „Kõik' rahwast mõrtsukast päästa!“ —
 „See eest saab su weri maad kastma!“ —

Ta kostab: „Ma walmis jurema,
 Ei armu 'pole mull loota,
 Kui tahad head mull' teha
 Kolm päewa siis aega mull' anna,
 Et õe wõin mehele panna.
 Mu sõber siin pandiks jäeb sulle,
 See surgu, kui mina ei tule.“

Seal naeratab kuningas kolebäst,
 Ja ütleb siis kavalat wiisi:
 „Kolm päewa ma tahan sull' kinki.
 Kui aga need päewad mööda on läind,
 Ja meie filmad sind 'pole veel näind,
 Su sõber siis surma peab saama,
 Sa aga wabaks sest jäema.“

Ta sõbra juure nüüd rutuste lä'eb,
 Ja ütleb: „Ei aita, nüüd pean ma
 Mu kurja nõu surmaga tasuma;
 Kolm päewa ta aega mull' ann'd,
 Et õe saan enne veel mehele pann'd
 Jäe senniks nüüd kuningal' pandiks;
 Kui tagasi tulen — saan ohwriks.“

Truu sõber t'al südamest annab suud,
 Siis annab end' kuninga kätte.
 Nüüd wõtab ta teekonda ette.
 Ja enne, kui koit veel kolmat kord tõusn'd,
 Ta on juba õe mehele pann'd
 Nüüd rutab ta tuliselt teele
 Et kuninga juure saaks jälle.

Seal tuleb wihma üks otsata hoog,
 Jõeb, ojad end ääreni täitwad

Ja sillad pealt ära kōit kiskwad.
 Ta tuleb iõe kaldale, kepife peus,
 Seal on see sild ju ka laenete jäus.
 Ja praginal postid alt lang'wad,
 Kōit silda seal laened ju neel'wad.

Nüüd mures kõnnib ta kalda peal,
 Nõu otsides ringi ta waatab,
 Häelt kaugele hiiüdes ta saadab,
 Ei kusagilt abi ei tule t'al,
 Kes wiiks ta igatsetud surma maal.
 Ei lootšikut kusagil näha, —
 Mis tahab ta waene nüüd teha?

Seal heidab ta põlwili maha end'
 Ja kiskendab Jumala poole:
 „Oh heida armu mu peale!“
 Aeg lendes lä'eb mööda, päew lõunesse saand,
 Ja kui ta nüüd enne looja on läind,
 Kui jõuan ma funinga ette,
 Siis sõber mull saab surma kätte.

Weel hirmsam ja koledam hulub torm,
 Ja laene, laene peal' tõuseb;
 Tund, tunni järel' nüüd jookseb.
 Seal mõtab ta südant, seks sunnib hirm,
 Seft filma ees seisab t'al sõbra surm.
 Ta julgest wette end' heidab
 Ja läbi laenete sõuab.

Ta kaldale pääsenud laenete käest,
 Vä'eb Jumalat tänades tee. —
 Seal fargawad rööwliid ta peale
 Nüüd pimesa paksu metsa seest
 Ja panewad tee ju kinni ta eest
 Ja seega wiitwad ta aega,
 Ted' ähwardes mõrtsuka käega.

„Mis tahate?“ hüüab ta kolelast,
 Muul üksnes mu elu on anda,
 Mis tuningale pean kandma.“
 Seal filmapill kiskub ta lähema käest
 Nüüd tapmise riista tugewast wäest,
 Kolm lööb ta neist rutuga maha,
 Muist annawad jalgel teed näha.

Ja päike nüüd kõrwetab palawast,
 Ta otsata koormast ja woewast
 On wäsinud ja wärisenud põlwist.
 „Oh Jumal! ja kaitse mind rööwliste eest,
 Ja päästnud mind armulist laenete seest,
 Kas nüüd peab mind jänu siin tapma,
 Mu sõbrakest surmasse jätma?

Ja kuule seal nirišeb tasaselt
 Kui lahke wee hallika kohin
 Ja waitseks jääb reisija tuhin.
 Ja waata, sealt kalju seest usinast,

Wett siriseb armsast wee hallikast,
 Ja rõõmus end' maha nüüd heidab,
 Ja närtsinud südant, feelt fastab.

Läbi metsa ju kiirendab päike weel,
 Ja muudab tagasi waates
 Buu warjusid, kaugel' neid saates
 Raks teekäijad tulewad wastu teel,
 Ja tahab ju jooksta neist mööda.
 Seal kuuleb need sõnad neist ööldud:
 „Nüüd saab ta just risti peal' poodud!”

Ja hirmuga kasvab ta usinus,
 Et piinawad rasked mured,
 Ju hiilgawad eha kiired.
 Ju paistab t'al filma linn Siirafus,
 Ja wastu tuleb t'al Wiilustraatus
 Ja wapper majade hoidja, —
 See tunneb ehmates teda.

„Kus lähed? ei sõbra mõi päesta sa,
 Nüüd päesta sa oma elu!
 Ta kannab ju surma valu.
 Tund, tunni peal' järgeste ootnud ta
 Ja lootnud, et tagasi tuled sa;
 Ei mõinud ta kindlat usku
 Ra funinga teutus riisu!”

„See on küll ju hilja ja ei wõi ma
 T'al päestjaks nüüd õigel a'al tõtta
 Siis saagu surm ühtlas' meid wõtma.
 Ei mõrtsukas pea sest kiitlema,
 Et sõbrale sõna ei pidand ma,
 Meid mõlemid ohwriks ta tehku
 Ja armastust, truust meist nähku!”

Päew looja lä'eb linna wärawa ees,
 Näeb risti ta püsti ju tõuswad,
 Ja rahwa hulka seal seiswad.
 Ju kistakse sõbra käed kütke sees,
 Seal lahku lööb rahwa hulk tema ees.
 Ta hüüab: „Mind mõrtsukad tapke,
 Mu sõber elama jätke.”

Nüüd rahwa hulk imestest waatma jääb;
 N'ad teine teis' kaela nüüd lang'wad
 Ja rõõmuga nuttes suud andwad
 Ei nähta seal filma, kes kuiwaks jääb,
 Ka funinga kõrwu see lugu lä'eb:
 See tunneb ka südames pehmust,
 Ja kutsub siis ette neid rutust.

Ta waatab nüüd kawa ja imestest neid;
 Siis ütleb: „Teil korda on läinud,
 Mu südame pehmeks t'e teinud.
 Ei truus 'pole mitte tühine,

Seepärast jaagu ma teie seltsisse,
See ainumas palwe mull' täitke:
Mind kolmandaks seltsime'eks wõtke."

Fr. B.

Kuld rannake.

Kuld rannake!

Mill jõuab laew su kaldale?
Ja wara kalli koiduga
Su poole wõtsin purjuta,
Ei weel su kaunist kallast näe
Siit üle kõrge laene mäe.

Kuld rannake!

Mill jõuab laew su kaldale?
Weel iika wõera ilma piir,
Ei läigi ranna sini wiir
Sealt üle elu-mere wee,
Kus lõpeb minu laewa tee.

Kuld rannake!

Mill jõuab laew su kaldale?
 Ma õhkan siin kui wäsiind lind,
 Et waifne elu-mere pind,
 Ei tuul mu laewa lendes a'a,
 Ei mina weelgi randa saa!

Kuld rannake!

Mill jõuab laew su kaldale!
 Küll õhtu päikse paiste fäes
 Sind wette wirwenduseks näeks —
 Oh siis raske, wilets järg,
 Seft tee on hirmus pik ja märg!

A. A.

Tule nüüd hõiskama.

Tule nüüd, tule nüüd hõiskama
Mu sõbrake, ühes minuga!
Rõlagu, elagu laulu häel
Nii maa kui mere peal!

Ilm on ilus, häel on hea,
Mind on rõõmus, soe on pea
Reha kerge nii kui kuul,
Jalg nii tuline kui tuul.

Oh kui kaunist' linnukesed laulwad
Süda hakkab hüppama,
Kui mu kõrwad iial seda kuulwad
Läheb suu mull helisema ka.

Dr. R. A. Hermann.

Üles mägedele.

Minge üles mägedelle,
 Tuule õrna õhule!
 Waatke alla, oru põhja,
 Üle lille hiilguse!
 Waatke, kuidas oja keerleb
 Täbi luha läikiwa!
 Ja siis hüüdke alla orgu!
 :: Ilus oled isamaa! ::

Waatke, metsad pilve poole
 Tõstwad latwu uhkuses.
 Kuulge, kuidas kaski kohab
 Lehtawates lehtedes!
 Waatke, jõed, järwed läikwad
 Metsas wirwendusega!
 Ja siis hüüdke üle metsa:
 :: Ilus oled isamaa! ::

Waatke, rohke rufis hällib
 Uhke nurme nõlwadel!
 Tõu-wili tõutab anda
 Rohket saaki sügisel!

Wiljapuude okste otsas
 Hiilgwad anded iluga!
 Ja siis hüüdkte üle nurme
 ∴ Ilus oled isamaa! ∴

Waatke farja lustipidu
 Leherikkas lepitus!
 Kuulge farjalaste laulu!
 Wastu helkjas kaasikus!
 Waatke, kuidas kõrgel mõlwil
 Taewas helgib sinaga!
 Ja siis hüüdkte üles poole:
 ∴ Ilus oled isamaa! ∴

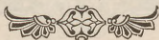
Dr. M. Weste.

Mu armas isamaa.

(Rahwa käest korjatud).

Mu isamaa armas,
 Kus sündinud ma ;
 ∴ Sind armastan ma järgest',
 Sind kiidan lauluga! ∴
 Ei seedrid, ei palmid
 Ei kaswa mei' maal;
 ∴ Meil siiski kenad männad
 Ja kuused, kased ka. ∴
 Ei hõbedat, kulda
 Ei leita mei' maal,
 ∴ Meil wilja kandjat mulda
 On siiski küllalt teal. ∴
 Oh õitse siis kaua
 Mu tsade maa!
 ∴ Sa maa, kus palju küllust
 Ja waimu wara ka! ∴
 Su hoolets end' annan,
 Sull' truuks ma jäen,
 ∴ Runni ma üksford suren
 Ja oma hauda lä'en! ∴

Kuis käib sull kuldne päike.

Kuis käib sull kuldne päike
Mu armas isamaa?
Kes muiste õnne läike
Sull' süitas särama?

Ta tõuseb Taara koojas
Küll end'je eluga,
Ja näeb et sinu majas —
Õnn läinud puhkama.

Oh, et suur taewa wägi
Sind wõtaks ärata:
Küll siis su õnne mägi
Lä'eks uuest särama! —

A. R.

Tule, tule tuike.

Tule, tule tuike,
 Kuhu minu kaenlasse,
 Rõõm sind täitku,
 Mulle näitku
 Sinu film end' lahkestel!

Rohkestel end' rõõmustan,
 Kui sind ial näha saan,
 Sinu ligi
 Tööd ja higi,
 Valu, waewa unustan.

Iga päew mu ihaldus
 Sinu järele on uus:
 Sind ma nõuan,
 Sulle jõuan,
 Sinu on mu armastus.

Sinust mõtleb minu meel,
 Sulle laulab lustil feel,
 Päewal, öödel,
 Seisul, töödel
 On su pilt mu filma ees.

Kui siis mulle tuled sa,
 Kaenlasse su wõtan ma;
 Oh sa wilu,
 Seda ilu!
 Siis mu õnn on otsata!

Dr. R. A. Hermann.

S i l l a.

(Rahwa laul).

Ai Villa istus kammeris,
 T'al aeg oli igaw ootes,
 Seal nägi iſat tulewad:
 Ja kammerisſa astwat. —
 „Kulla iſa, kallis iſa,
 Lunasta mu ſüdan!“
 „Ja keslega ma lunastan,
 Kui mull ei ole raha?“

Sull on kodus kolmi tätku,
Pane üks neist pandiks!

Ennem jätan tütre ma,
Ennem fui annan tätku. —

Siis nägi ema tulewat:
Sealt üle laia wälja. —

Kulla ema, kallis ema,
Lunasta mu südant!

Ja kellega ma lunastan,
Kui mull ei ole raha?

Sull on kodu kolmi lehma,
Pane üks neist pandiks!

Ennem jätan tütre ma,
Ennem fui annan lehma. —

Nüüd nägi wenda tulewat:
Sealt üle põhja mere. —

Kulla wenda, kallis wenda,
Lunasta mu südant!

Ja kellega ma lunastan,
Kui mull ei ole raha?

Sull on kodus kolmi püssi,
Pane üks neist pandiks!

Ennem jätan õe ma,
Ennem fui annan püssi.

Seal nägi õde tulewat:
Nüüd üle õue kambri. —

Kulla õde, kallis õde,
Lunasta mu südant!

Ja kellega ma lunastan,
Kui mull ei ole raha?

Sull on kodus kolmi sõrmust,
Pane üks neist pandiks!

Ennem jätan õe ma,
Ennem kui annan sõrmust.

Seal nägi peigmeest tulewat,
Müüd Soomest Wiru randa. —

Kulla peigmees, kallis peigmees,
Lunasta mu südant!

Ja kellega ma lunastan,
Kui mull ei ole raha?

Sull on merel kolmi laewa,
Pane üks neist pandiks!

Ennem mina jätan laewusest,
Ennem kui omaft pruudist.

Seft mina sind tahan wabasta
Ja lunasta sinu südant.

Laulgem.

Wennad, wõtkem rõõmsast laulda,
Laulgem rõõmsast südamest!
Mets ja maa ja meri kõlab,
Kõlab lahkest lauludest.

Mis wõib mõnusem veel olla,
Mõnusem, kui laulu häel!
Laulgem õues, laulgem laanes,
Laulgem Gesti mägedel!

Gesti laul, oh kõla waljust'
Üle metsa, üle maa,
Pilksel pimel, furwal ajal
Elu küünal ole sa! —

Oh, et ära läinud wennad
Pööraks jälle tagasi,
Siuks laulu-lõngad ühte,
Mis on läinud laiali!

J. K.

Gesti laul.

Kuule kuidas häeli helib
 Wanemuiſe kandleſt kõlab:
 ∴ See on Gesti laul! ∴
 Kuule, kuidas männik mühab,
 Kuidas jõgi joofſul kohab:
 ∴ See on Gesti laul! ∴

Waata, jää ja lumi walgub:
 Päikſe paistel läiki wilgub:
 ∴ See on Gesti laul! ∴
 Waata põhja eha, koitu,
 Wirmaliste leegi loitu:
 ∴ See on Gesti laul! ∴

Jgas kohas häeli helib,
 Häeli helib, keeli kõlab:
 ∴ See on Gesti laul! ∴
 Kui ſull rõõmu, wend, ſiis tule,
 Kui ſull kurbtuſt, tule kuule:
 ∴ See on Gesti laul ∴

Dr. M. Weſte.

Noorus.

(Rahwa käest korjatud).

Kui mina alles noor weel olin,
Lapse põlves mängisin,

Ei mina teadnud muud kui seda,
Mis mina nägin filmaga.

Rõõm teeb lastel laulu hääle,
Kaunimaks kui kandle keele.

Ei m'e tea, kas m'e saame
Siin weel kofku teisega.

Meie elu on siin ilmas
Nii kui aaur ja pilveksed.

Kui m'e elu paistab kaunist,
Süda tunneb furvastust.

Miks sa nuttad lillsekene.

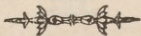
Miks sa nuttad, lillsekene,
 Nupud sull täis pisaraid?
 Kas sa rasket hinge valu,
 Hellahe, ka tunda said?

On sull Eesti pind ka rääkind,
 Waike öö sull teadustand
 Ennemuistsest rõõmu põlwest,
 Kadund õnnest pajatand?

Tõsta pead, oh diekene,
 Koit on saanud isandaks!
 Oma terad hiilgwalt saadab,
 Et n'ad nuttu kuiwataks.

Kui ta lõuna walgust paistab
 Üle õitswa isamaa:
 Oh kuis tahame tal tänu,
 Sis siis wastu õhtada.

L. K.

Tallinna linnale.

Oh Tallin, oh Tallinn,
Sa kene Eesti linn,
Su sees ma ikka elaks
Ja rõõmus oleksin.

Ma pean, ma pean
S'ust siiski lahkuma
Ja kauge võera maale
Siit ära minema.

Mu isa, mu ema
M'ust maha jäewad nüüd;
Mu õed, vennad, tutwad,
Kõik pean jätma neid.

Mu ema, mu ema —
Küll käis ta palumas,
Et ma võiks koju jäeda —
Mis see kõik awitas?

Sest sõas, sest sõas,
On mehi tarwis ju,
Kes waenlast peawad wõitma,
Ei aita seal mu nõu.

Ma lähen, ma lähen
Nüüd siiski rõõmuga;
Sest jäege jumalaga,
Kät, suud teil' annan ma.

Ma tulen, ma tulen
Weel üksford tagasi,
Siis teie seltsis olen
Ma rõõmus alati.

Fr. B.

Nekruti jumalaga jätmine.

Gestimaa, nüüd pean mina
 Sinust äralahkuma,
 Võera maale, võera linna
 Tütiks ajaks lähen jenna.
 Jah, ma pean lahkuma
 Sinust, armas Gestimaa.

Jumalaga, armas isa,
 Head elu soovin sull'
 Tahate mind üksford näha,
 Võtke mu eest palwet teha.
 Tulge uksest välja weel
 Waatama, kui lähen teel'.

Jumalaga, armas ema,
 Jumalaga, ela heast!
 Sa mind oled ilmal' loonud, —
 Kroonut teenima mind loodud,
 Eht küll haledusega
 Peame praegu lahkuma.

Jumalaga, armas pruut ka,
 Jumalaga, ela heast!

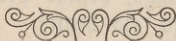
Armas hing, oh ära karda,
 Waenlane saab peks'tud ära,
 Ja kui koju tulen ma,
 Minu oma oled ja.

Jumalaga, armas wend ka,
 Jumalaga, ela heast!
 Nüüd sind pean siia jätma,
 Jsamaa eest wälja tõt'ma.
 Kui nüüd õuest wälja läen,
 Tüdrufuid mind nutma näen.

Jumalaga, armas õde,
 Jumalaga, ela heast!
 Seda mis ma praegu mõtlen,
 Siidame pealt wälja ütlen:
 Sest et mind nii armastad,
 Minu südant kurwastad.

Juba kuuls' trummid hüüdnud,
 Arminna käsk on käe.
 Nüüd weel jätan ülepea
 Rõõsibega jumalaga;
 Jumal olgu teiega,
 Teie ja ka minuga.

Jr. B.

Sõa laul.

Nüüd mehed, wennad! sõtta nüüd!
 Sest maenlajel on palju süüd;
 See weri, mis ta raiskanud,
 See wara, mis ta riisunud,
 Nüüd taewa poole kışendab
 Ja tema wastu tunnistab.
 Seepärast, wennad, sõtta nüüd!
 K o o r: Wennad, sõtta nüüd!

Kus tema jäljed tunnukse,
 Seal nälg, katku leitakse,
 Seal waesid lapsi lõpmata,
 Ja naesterahwas abita,
 Seal wiimsed riide-hilpudki
 Ju rahwa seljast kistakse.
 Seepärast, wennad, sõtta nüüd!
 K o o r: Wennad, sõtta nüüd!

Ei sada aastat paranda,
 Mis tema rifub tunniga;
 Oh, hallid mehed, nutage!

Kus on nüüd teie waew ja töö?
 Kõik teie põllud leinawad,
 Ja teie majad põlewad.
 Seepärast, wennad, sõtta nüüd!
 Koor: Wennad, sõtta nüüd!

Ei rahwas tule kiriku,
 See rööwlianguts tehtud ju;
 Ei lapsi väljal mängimas,
 Need waesed on ju magamas.
 Ei weiksed tule kojugi,
 Need waenlastest ju tapeti.
 Seepärast, wennad, sõtta nüüd!
 Koor: Wennad, sõtta nüüd!

Seepärast, mehed, rutakem!
 Ja nagu müür kõik seisakem!
 On waenlan' õppind sõdamees,
 Siis meil on õrgus südames;
 Ta tuleb kurja nõuga,
 Ja Jumal sõdis meiega.
 Seepärast, wennad, sõtta nüüd!
 Koor: Wennad, sõtta nüüd!

Nüüd mehed! ikka edasi!
 Siis waenlane lööb tagasi.

Kes õigust tallab jalaga,
 Ja mängib teise omaga,
 See mei' eest koju rutaku
 Eht lõpku, Jumal paraku!
 Seepärast, wennad, sõtta nüüd!
 Koor: Wennad, sõtta nüüd!

Priiusese.

Laulge wennad, laulge rõõmsast,
 Laulge armsast priiusest.
 Laulgu meie suu sest armsast,
 Mis meil tungib südamest.
 Kes siin priiust armastavad,
 Need sest siis ka rõõmu tundvad;
 Priius, priius ela sa
 Meie õnneks lõpmata!

Õnnelik kalamees.

Ma olen kehwa kalamees
Ja teenistust ma leian wees,
Ma siiski rõõmus, mureta
Ja pruuti armastan ma ka.

Mu pruut on kena neiuke
Ja õitseb kui üks õieke;
Ta juuksed kuldselt kumawad,
Kui koit ta paled punawad.

Ta sinisilmad heledad
Kui kallid kiwid särawad,
Ta roosi-huultel annaks ma
Suud tuhat korda armuga.

Ta kael kui selgest marmorist
Ta käed kui walgest sammetist,
Nii ime wäikesed, kenad ka,
Et ei wõi ärarääkida.

Ja kui ta tõstab laulu häelt,
On linnud waid ja kuulwad pealt,
Mu rind siis hakkab paisuma,
Ja suu mulle kaasa laulma ka.

Mull on üks ilus pruudike,
 Ja armastab mind heldeste,
 Sest olen kõigist rikkam ma,
 Ja wüerstiga ei waheta.

Ma elan ilma mureta
 Ja tööle olen kärmas ka,
 Sest see on rõõmsa mehe wiis,
 T'al kõik maailm on paradiis.

N. R.

Sirmuts jääger.

Krahm hüüdis sarwe puhudes :
 Halloo, halloo! kõik jahile!
 Ja hobu' läks ees hirnudes,
 Kõik ratsa, jala järele.
 Nad sõitsid läbi heinamaadest
 Ja wiljast, metsast, nõmmest, soodest.

Seal pühapäewa homikul
 Päew säras fir'ku torni peal,
 Kus kellad hüüdsid warakul,
 Et kaugel kõlas nende hääl.
 Pea hüüdes oril, rahwas laulis
 Ja Issandale kiitust andis.

Seal üle risttee läks neil sõit,
 Müüd tulist kisa kõraka;
 Mäe pahemal ja paral' fät
 Kaks ratsameest on forraga,
 Kes paral', hobu' hõbewalge,
 Ja tulituhkur wassaf kaele.

Kes olid need kaks ratsameest?
Ma mõtlen küll — ei siiski tea;
Sest paremalt poolt walgus paist',
Ja nägu armas, lahke, hea.
See wassjak' hirmus, tume, koll'ne,
Ja filmist kiirgas tuleleege.

„Noh tere siin, jell' õigel a'al,
Noh tere auusal jahi teel!
Ei ole taewas, ei maa peal
Üht mängi, mis nii fena weel!“
Nii wassjak' hüüdis, lõi käe puusa
Ja tõstis kübar't teise käega.

„Su sarwe hääl on iluta!“
Nii hüüdis waiselt parem poolt.
„Tõest fir'ku kel ja laulud ka
On armsamad. — Sest pööra teelt.
Las' end' heast inglisi juhutada,
Ja mitte kurjast hukutada!“

„Nüüd ruttu, ruttu jahile,
Auus härra karjus wassjak' käel;
„Mis tühi kel? mis laulmine?
Tõest jahilust on armsam weel!
Sest wõtke minu nõu kuulda
Ja ärge laske teelt end' pöörda!“

„Jah, see on õige wahwa mees!
 Sa oled mulle armas just!
 Sa seišad kindla meele sees,
 Ei pea lugu kirikust.
 See waga narr wõib pahaks panna —
 Ma aga tahan lusti saada!“

Ja tulist, tulist edasi
 Niiüd orgudest ja mägedest,
 Raks ratsulist ka ühtlasi
 Neil sõitsid kõrwas rutulist.
 Üks põder kargas kaugel üles,
 Kell' kuusteist sarwe pea külles.

Krahw puhus sarwe, ajas ees,
 Kõik jala, ratsul ruttasid;
 Ja näe: pea taga ja pea ees
 Mõnd' üksteist furnuks tõukasid.
 „Las' tõugata! Las' põrgu sõita!
 Ma tahan lusti kätte wõita!“

See põder jooksis wiljasse,
 Et lootis rahu leida seal;
 Ja näe üks waene mehike
 Seal seišab kurwalt peenra peal:
 „Oh kallid härra, halastage!
 Mu waeše wilja terweks jätke!“

See parem ritter rutustas
 Ka armsast krahwi maanitsetes:
 Siis wassal' taga ässitas
 Et hirmsamaks sai furjuses.
 Krahw ei wõtn'd head nõu kuulda,
 End' lastis furjast hukutada.

„Koer, kasi!“ karjus hirmsaste
 Krahw waele põllumehe peal';
 „Eh! kutsun koerad kallale!
 Halloo! nüüd kärmest — põder seal.
 Ja märgiks, et ma pean sõna,
 Tal andke piitsa mööda kaela!”

Kuis böldud, nõnda tehtud ka,
 Krahw sõitis eele wiljasse,
 Ja koerad, mehed hoostega,
 Kõik ksjendates järele;
 Need tallasid kõik mehe nisku,
 Et maha jäi, kui paljas risu.

Sest hirmsast kärast kohutud
 Nüüd jooksis põder hirmuga;
 Ta sai weel korraks päestatud,
 Kui wainu peale jõudis ta,
 Et lootis seal ehk armu leida
 Ja peitis ennast karja sekka.

Rüül wäljal, metsas, lagedal
 Müüd koerad jooksid haukusid.
 Rüül risti-rästi siin ja seal
 N'ad põdra jälgi ajasid.
 Seal karjane, täis tulist hirmu,
 Müüd palus põlwi! krahwilt armu.

„Oh armas härra!“ hüüdis see,
 „Mu karja jätke rahule!
 Siin karja sees, oh härrake,
 On mõni lese lehmake,
 Te' üksi võite kahju teelda!
 Oh võtke armust palwet kuulda!“

See ratsamees, mis paremas,
 Seal armsast krahwi manitses;
 Siis wassal' taga äsitas,
 Et hirmsamaks läks kurjuses;
 Krahw ei wõtn'd head nõu kuulda.
 End' lastis kurjast hufutada.

„Sa jultund koer! mind teelad sa,
 Et oma karja armastad,
 Ka wanad küla moorid ka
 On ühes nende pärijad.
 Seepärast tahan warsti kats'da
 Su karjaga sind taewa saata!“

„Halloo, halloo!“ nüüd karjus ta
 Ja koerad kofku tormasid,
 Neil' andis käsku, nii et pea
 Mis ees, kõik maha tõmbasid.
 See karjane ja kõik ta kari
 Said fistud puruks — woolas weri

See hirmus asi lõpetud
 Ja põder jooksjust tüdinend,
 Ka werest, wahust niisutud,
 Seal katsus metsa peita end';
 Seal oli ühe munga maja,
 Kus põder otsis warju paiga.

Seal sarwed juba kõlasid
 Ja piitsa plaksud kuuldi ka,
 Ka koerad hirmsast haukusid:
 Ja mehed rööf'sid forraga.
 Neil' astus ette waitšes palwes
 See waga munk seal maja õues.

„Las' jäeda — mõtle järel' teal,
 Sest siin on otse püha paik,
 Kõik loodus ägab taewa all,
 Sull' hüüab kättemaksmist kõik.
 End' wiimist ford' las' maanitseda,
 Kui ei — siis pead hukka saama!“

See parem' ritter rutuste
 Weel armsast krahwi maanitses;
 Siis wassal' aga hirmsaste
 See wastu haukus pilgates.
 Oh häda! krahw ei wõtnud kuulda,
 End' lastis furjast hufutada.

„Kas huffas siin, ehk huffas seal!“
 Ta hüüdis, „ei sest hooli ma!
 Ehk kolmandamast taewast teal
 Peaks tuld ja tõrwa sadama.
 Sa narr ja Jumal, kandke wiha!
 Mu lusti jätta ma ei taha!

Ta lastus piitsa, karjus ees,
 Halloo! seal hüüdis jahiparm,
 Hui, eespool kadus onn ja mees
 Ja taga lõppes jahiparm;
 Kõik piitsa plaksud, jahi kära
 Seal waikis nii kui hauda ära.

Krahw waatis ümber hirmuga,
 Ta puhus — sarm ei hüüdnudki;
 Ei oma häältki kuulnud ta,
 Ei piitsa plaksu sugugi.
 Ta katsus hobust kannustada,
 Ei saand see paigast liigutada.

Ta ümber sündis pimedus
 Kord korralt nii kui furnu haud,
 Ja umbne kole kohistus,
 Kost' nii kui kauge mere rand.
 Ta pea kohas hirmsas vihas
 Üks hääl kui pikne alla kõlas:

„Sa põrguline, kuri loom,
 Kes Jumala auu riisunud!
 Sull teiste hädaft oli rõõm,
 Kõik loodust oled piinanud.
 Su kohtu otsus kätte tuleb,
 Ja tuleleek ju peal ju põleb!“

„Saa nüüd, ja kurjategija,
 Küll igawese ajani
 Kõik' kurje waimu sundima,
 Et kohutaks' neid kurjuseft.
 Kes paha lustift rõõmu nõudwad
 Ja kõigi wastu armutumad.“

Üks wääwlikarwa ime läif
 Kõik puud ja põesad kollatas,
 Hirm, ahastus ta kondid kõik,
 Werd, üdi ära tarretas.
 Jäi kurdiks, pimedaks ja tummaks,
 Tal külmahood ja sadu fuflas.

Seal pifne, sadu mõllamas
 Ja maa seeft tõuseb huhuhuu!
 Suur kole, hirmus rusikas,
 Ja võtab teda finni ju.
 See peksab teda — hirmus lugu:
 Ju kuklas on ta silmanägu.

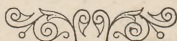
Ja tulekiired ringi ka
 On mitmet karwa leekimas,
 Et selges tulemeres ta,
 Kus põrgu waimud mõllamas.
 Seal häkist' tuhat põrgu koera
 Alt äsfitatud, tulid wälja.

Ta katsub, ruttab eemamal'
 Ja karjub: häda, häda mull'!
 Ja siiski kõige ilma peal
 On põrgu ifka ligi t'al,
 Küll päewal maa sügawusest
 Ja jüdaöösel tuules kõrgest.

Silm'nägu jäeb t'al kukla peal —
 Kui põgenemist alustab,
 Ta hirmsaid koeri waatma peab,
 Mis furiwaim seal äsfitab
 Peab kuulma põrguliste kisa,
 Mis nende furgust tõuseb ifka.

See on see pörgu seltsi jaht,
 Mis tuurib wiimse päewani;
 Sest öö ajal sagedast
 On mõnda kofkund hirmsaste,
 Sest mõiks, kui ei peaks wabandama,
 Küll mõni jääger tunnistama.

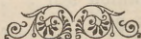
Fr. B.

Laulude juhataja.

	lehe l.
Anna läts alla mere poole	52
Mi Lilla istus kammeris	70
Ei noorelt kofi meremees naist	3
Ei tea mis tähendab see	15
Estimaa, niid pean mina	79
Ilma suur ja sügaw meri	7
Kuule kodumaa, mis kostab	12
Kangel põhja Kuura rannal	14
Kes julgeb riiutel ehk kannupois	20
Kaarl üle mere purjetas	53
Kas tunned maad mis Weipsi rannalt	32
Kui magus on see kuulda teal	37
Kord istus jõe kalda peal	42
Kohage mered ja puhuge tuuled.	48
Kui alles olin poisike	50
Kuld rannake	62

Kuis käib sull kuldne päite	68
Kuule kuidas häeli helib	74
Kiigu, kiigu, laewufene	10
Krahw hüüdis sarwe puhudes	86
Laulge wennad, laulge rõõmsast	83
Ma saawestis täna	27
Meil jõuab kangelta	13
Miks seisab põhja riitli hull	17
Minge üles mägedele	65
Mu isamaa armas	67
Ma olen kehwa kalamees	84
Miks ja nutad, lillefene	76
Mein istub mere kaldal	29
Nüüd mehed, wennad! sõtta nüüd	81
Suur meri hirmsast kohas	9
Suurel merel purjetades	49
Seal kus laene igaweste	30
Sealt Pääne mere kalda pealt	34
Süda tufjub: tufs tufs, tufs	35
Tule nüüd, tule nüüd hõiskama	64
Tule, tule tuike	69
Üks were jänus tige mees	56
Üks kuninga tütar	44
Wennad wõtkem rõõm. l.	73
Oh Tallinn	77

Hind 15 topifat.

1761